

Jutro na Savi

Igo Gruden

Revnih peric še dremáva telesa
v vetru raznihana kakor drevesa
zjutraj na Savi v omami bleščanj.
Svet naokrog, ko da diha na dlani:
prvi so žarki že vanj nasmejani,
s tiha življenje se dramí iz sanj.

Kosi se kopljejo v solncu kraj brega,
v lokih zamišljenih lastovka bega,
vod se dotika ji bežna perot.
Savskim pericam tesnó je na svetu:
gledajo kose in lastovke v letu,
zvon se oglašá iz daljnih samot.

Vse zasopljène žené in dekleta
perejo dneve in tedne in leta
v mestu gospém, ki jim dih je mehák:
kosi zleteli so v vrh na drevesa,
kapljice vsak si s peroti otresa,
njim pa teló je kot v vodi oblak.

Most se v daljavi zasanjano boči,
vlak sredi Save za hip se razloči,
mimo peric proti mestu gre tih:
sklonjene v delu nad nagnjene plohe
z brega strmijo za njim kakor sohe,
pesem vodá se pretaka po njih.

Naše žene

Miško Kranjec

Odvetnik dr. Matija Vranc se je ženil.
Stvar sama po sebi ni bila nič posebnega, nikak zgodovinski dogodek. Celo nekaj vsakdanjega je bilo v tem, kar si je sam priznal. Kakor pa je bilo po eni strani tako nekaj klavrno vsakdanjega, je svet skušal iz tega napraviti nekaj velikega. Matija Vranc je dobro vedel, kako je zakon juridično vsestransko pretehtan in za vsak primer obdan z zakoni. Cerkev pa je iz njega napravila celo zakrament. Bržkone zato, ker so ga ljudje